

Шарль Бодлер
Аналіз вірша
“Вечорова гармонія”

Коротка біографія

- Бодлер Шарль П'єр , (1821-1867) французький поет.
- Народився в Парижі. Виховувався в закритому закладі в Ліоні , потім у коледжі Людовика Великого в Парижі , але був виключений . Насилу витримавши іспит на бакалавра , він хотів присвятити себе літературі . Зійшовся з О. Бальзаком , але не друкував своїх віршів , вважаючи їх недостатньо зрілими .
- У 20 років він відправився в Індію , але повернувся , пробувши там два місяці. Досягнувши повноліття , отримав 75 000 франків спадщини. У 1845 і 1846 Бодлер , відомий доти лише в тісних гуртках Латинського кварталу , виступив у пресі блискучими статтями про мистецтво.

Шарль П'єр Бодлер

Charles Pierre Baudelaire

- Брав участь у революції 1848 року , видавав газету «Громадське здоров'я ». Після краху революції взявся за переклади Е. По , якого вважав своїм духовним братом.
- Поетична діяльність Бодлера досягла апогею в 1850-х роках. Збірка « Квіти зла » вийшов в 1857 . Згодом збірник фігурував у судовому процесі проти поета як зразок аморальності. Автор був оштрафований на невелику суму.
- Зловживання гашишем похитнуло його нерви і довело згодом до хвороби , від якої він передчасно помер.

Дата народження:9 квітня 1821

Місце народження:Париж

Дата смерті:31
серпня 1867 (46 років)

Місце смерті:Париж

Громадянство: Франція

Мова творів:французька

Рід діяльності:поет, критик,
перекладач

“Вечорова гармонія”

Надходить час, коли стебло співає росне,
Немов кадило цвіт димує в тишині;
Мелодій повіви зринають запашні,
Меланхолійний вальс та очманіння млосне!
Немов кадило, цвіт димує в тишині,
І серце скрипки десь тремкоче стоголосне,
Меланхолійний вальс та очманіння млосне,
Як віттар, небеса високі і смутні.
І серце скрипки десь тремкоче стоголосне,
Те серце, що труну ненавидить і в сні!
Як віттар, небеса високі і смутні,
Упало в кров свою світило життєносне.
Те серце, що труну ненавидить і в сні,
З минувшини бере світання високосне,
Упало в кров свою світило життєносне,
Та сяє, мов потир, твоє лице мені.

Аналіз вірша

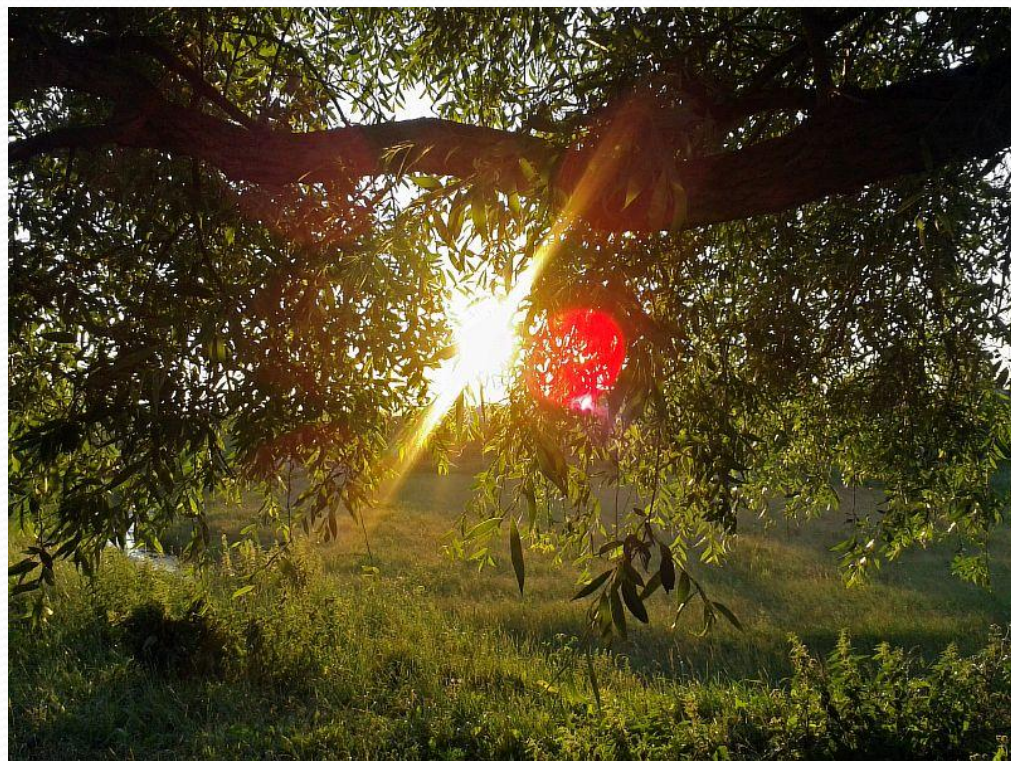
Темою твору «Вечірня гармонія» є почуття, які відчуває ліричний герой, напередодні важливої події. Ці почуття поет прирівнює до дзвону, звукам скрипки і зітханнями. Створюючи "Вечірню гармонію" автор прагнув передати читачеві муки ліричного героя, створюючи неповторний сюжет вірша. Думки мученика супроводжуються звуками скрипки і дзвоном дзвонів, надаючи віршу якусь драматичність.

Що стосується ліричного героя, перед читачем відкривається внутрішній світ мученика, який напередодні неминучого катує свою душу, не в силах що-небудь змінити. За допомогою архаїзмів автор передає муки героя докладно і зрозуміло для розуміють і духовних людей.

Вечір викликає у героя різні почуття та асоціації. Глибоке враження на нього справляють захід сонця, нічна тиша, буяння трав і дерев.

Вірш дуже мелодійний. Ця мелодійність забезпечується повторами, прийомами асонансу.

Кривавий захід сонця набуває символічного значення. Він уособлює душевні втрати, що завжди супроводжують життя людини. Але в останньому рядку звучить світла нота: згадка про кохану «Та сяє, мов потир, твоє лице мені». Невипадковою є згадка про потир, адже кохання набуває ознак святості. Саме таким і є це почуття.

Презентацію виконала учениця 10 класу Сафонова
Катерина